

## DRAUGAS

PART TWO  
RELIGIOUS SECTION

## LAIVAS.

## Antrasis Sekmadienis po Sekminių.

## Misių Lekcija iš Šv. Jono pirmojo laiško 3, 13 — 18.

Mylimiausieji: nesistebėkite, jei pasaulis jūsų nekentia. Mes žinome, kad esame perkelti iš mirties į gyvybę, kadangi mylime brolius. Kas meilės neturi, tas tebėra mirtyje: kiekvienas, kuris nekentia brolio, žmogžudys yra. Ir žinote, kad nei vienas žmogžudys neturi amžino gyvenimo savyje. Iš to pažinome Dievo meilę, kad jis savo dušią padėjo už mus; ir mes turime dėti dušias už brolius. Kas turėtų šio pasaulio turtų, ir matytų savo brolių vargę esant, ir uždarytų savo širdį nuo jo; tai kaip Dievo meilė būtų jame? Mano vaikeliai, ne žodžiais mylėkite, nei liežuviu, bet darbu ir teisybe.

## Lekcijos Paaškinimas.

Apaštalai, ypač šv. Jonas, tankiai džiaugiasi, kad yra ištrukę iš mirties ir užsipelnę amžinąjį gyvenimą. Taip pat įausdavo ir kiti pirmųjų amžių krikščionys. Jie aiškiai ir gyvai suprasedavo tą tiesą, kad laikinasis kuno numirimas nėra tikroji mirtis, jei dušia lyg paukštėlis iš narvo (klėtkos) paleistas linksmai giedodama išskyla džiaugtis pas Dievą, jei ir numirusių kunas, atguldęs savo laiką žemėje, kelsis ir vėl susivienys su linksma laiminga siela.

Tą kunų atsikėlimo ir amžino gyvenimo laimę krikščionys gavo V. Jezaus malone, bet V. Jezus tos malonės nesuteikia tam kas artimo meilės neturi. Tai-gi šv. Jonas ir pažymi V. Jezaus skelbtąją tiesą, jog išsiluosavimas iš mirties į gyvybę eina per artimo meilę, jog meilės neturintieji tebėra mirties valdžioje.

Visus tuos, kurie artimo nemyli, V. Jezaus įsakymo nepildo, šv. Jonas papeikia labai skaudžiais žodžiais, statydamas juos lygiomis su žmogžudžiais ir primindamas, kad jie negali tikėtis amžinojo gyvenimo. Nes Kristaus nuopelnai neišgelbės iš amžinos mirties tų, kurie laužo artimo meilę ir kitus Kristaus įsakymus.

Kristus paliko didžiausią pasišventimo pavyzdį, kad aukojų savo gyvybę už mus. Tas Dievo Sunaus pasišventimas uždeda priedermę ir ant mus daryti taip pat. Bet kaip-gi priešingai tam pavyzdžiui yra turtuoliu nesigailintieji vargę esančių artimų. Tokiuose turtuoliuose nėra artimo meilės nėra nei Dievo meilės.

Kaip mūsų laikais, taip ir šv. Jono amžyje buvo asmenų, kurie vienaip šnekėdavo kitaip darydavo. Tik dabar tų veidmainių yra daugiau negu seniaus. Apaštalas visiems primena, kad žodžių meilė mažai tereiškia, nes reikia meilę parodyti darbais.

Tas veidmainingumo papeikimas, tas kietos širdies pasmerkimas nepatinka nusikaltusiems žmonėms. Jie labiausiai nemėgsta, kad kas apseina geriau už juos, ir nekentia geresnių už save. Šv. Jonas liepia nesistebėti tuomi. Norėdami amžinai gyventi didelę dangaus laimę su garbiniais iš numirusių atsikėlusiais savo kunais, turime nesibijoti pakentėti ir nemalonumų. Ta pasaulio neapykanta ant mūsų mums yra tikras vargas, bet džiaugkimės, nes V. Jezaus taip-gi nekentė žmonės. Džiaugkimės, kad panėšime į Jį, kad pildome Jo palikimą, kad pelnomės sau laimę.

## MISIŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. LIUKO 14, 16—24.

Anno metu Jėzus tarė parizejams šią prilyginimą: Vienas žmogus surengė didelį pokylį ir kvietė daugelį. Ir pokylio laiką nusiuntė savo tarną pasakyti kviesiems, kad ateitų, nes jau viskas paruošta. Ir ėmė visi drauge išsikabinėti: Pirmas tarė jam: ukę pirkau ir turiu eiti ir pažūrėti jos: meldžiamas priimk mano išsiteisinimą. Ir kitas tarė: pirkau penkis jungus jaučių ir einu jų išbandyti: meldžiamas priimk mano išsiteisinimą. Ir kitas tarė: Pačių vedžian, ir todėl negali ateiti. Ir sugrįžęs tarnas pranešė tą savo ponui. Tada šeimininkas supykęs tarė savo tarnui: Greit eikie į gatves ir miesto laukus, ir atvesk čionai pavergėlius ir lūišus ir aklius ir raišus. Ir tarnas tarė: Viešpatie: jau padaryta kaip liepei ir dar yra vietos. Ir tarė viešpats savo tarnui: Eik į kelius ir tvoras ir versk užėiti, kad mano namai pasidarytų pilni. Gi sakau jums: kad nei vienas anų vyrų, kurie buvo kviešti, neragaus mano pokylio.

## Evangelijos Paaškinimas.

Šitame prilyginime šeimininkas reiškia V. Dievą; pokylis reiškia tikrąjį tikėjimą ir gausias jo malones; užkvietieji reiškia mokintą ir turtingą Žydų tautos luomą, kuris nenorėjo pripažinti Kristaus nei naudotis Jo malonėmis, nors buvo labai kviečiamas. Vargšai ir ligoniai, kuriais prisipildė visas pokylis, reiškia stambeldžių tautas. Nors ne jie buvę pirmiausiai kviešti į pokylį, bet tik jie juomi pasinaudojo. Tarnas reiškia Bažnyčios dvasiškiją, kuri ir tiesas pasako žmonėms, kaip Kristus jas paliko ir sakramentus žmonėms teikia V. Jezaus vardu.

Už visas Dievo malones /augščiausias ir brangiausias yra švenčiausias Sakramentas. Kristus jį paliko mums, kad

naudotumės juomi. Daugelis žmonių, kas savaite atlikdami išpažintį, kasdien pasistiprina V. Jezaus Kuno ir Krauju. Tai labai gražus daigtas. Bet daug yra ir tokių, kurie tik vieną kartą metuose teprieina išpažinties, tepriima Komuniją. Nors Bažnyčia daugiau vieno karto į metus neverčia priimti Komuniją, bet kas savo dušios nauda rupinasi, tas viena metine Komunija nepasitenkina. Nebukime mes tinginiai, kad prie dvasinės naudos reikėtų mus versti versti arba varyte varyti. Laiminga yra Pirmosios Komunijos diena. Bet Komunija taip pat naudinga ir antrą ir trečią kartą priimta žmogaus gyvenime. Kasdieninė Komunija netik nėra silpnėsnė, bet dar naudingesnė žmogui. Daugelis tų, kurie šiandien yra geri ir Dievo Bažnyčioje žiba, būtų bėgę puvuose paskendę, jei ne kasdieninė Komunija.

Tik eidami Komunijos turime būti sąžiningi. Kas vaikščioja išpažinties nerečiau kaip į dvi savaiti, tas nuodemklaušiu žinant gali kasdien priimti Komuniją. Kas nesilaiko tvarkos išpažintyse arba kas vaikščioja išpažinties rečiau negu į dvi savaiti, tas tik tada gali eiti Komunijos kada priėjęs išpažinties. Jei jis nori eiti prie Komunijos daugiau negu vieną kartą po išpažinties, tai turi gauti nuodemklaušio aiškų leidimą.

Labai dideliame pavojuje yra dušios tų, kurie kitados laikydavosi tvarkos, kas savaite eidami išpažinties ir kasdien prie Komunijos, bet paskui liovėsi vaikščioje išpažinties, o nesiliovė priimti Komunijos. Toki teisinasi neturį sunkios nuodėmės, delto drąsiai eina Komunijos. Bet nuodėmių jie turi, tik jų dušia akla tapusi nemato savo kaltybių; į jas bruka Komunijas ir taip rengia sau prauztį.

Jei kas pasijustų taip darąs arba daręs, tai tedaro atgailą; tenesiliauja vaikščiojęs prie Komunijos, bet teimie vaikščioti išpažinties kas savaite, o savo Komunijų tankumą tepritaiko prie nuodemklaušio patarmės. Be paklusnybės nėra naudinga dušiai nei didelė auka nei-gi Komunija.

Su taip didele šventenybe, kaip V. Jezaus Kunas ir Kraujas apsieikime meilingai ir neužmirškime pagarbos.

## Dievo Kuno Šventė.

## MISIŲ LEKCIJA IŠ ŠV. POVYLO PIRMOJO LAIŠKO KORINT. 11, 23—29.

Broliai: Aš esu gavęs iš Viešpaties ką ir jums perdaviau: kad Viešpats Jėzus kurioje naktije tapo išduodamas paėmė duoną ir dėkodamas laužė ir tarė: Imkite ir valgykite tas yra mano kunas, kuris taps išduotas už jus: tą darykite minėdami mane. Taip pat ir taurė, pabaigęs vakariene tardamas: Šita taurė yra naujas testamentas mano Kraujuje; tą darykite kiek sykų gersite minėdami mane. Nes kiek tik kartų valgsite šitą duoną ir taurę gersite Viešpaties mirtį skelbsite iki kol ateis. Tai-gi kiekvienas kuris valgs šitą duoną arba gers Viešpaties kraują nevertai, bus kaltas Viešpaties kuno ir kraujo. Bet žmogus teistijai save: ir taip teivalgai tos duonos ir tegerie tos taurės. Nes kuris valgo ir geria nevertai, teismą sau valgo ir geria: neskindamas Viešpaties kuno.

## Lekcijos Paaškinimas.

Šv. Povylas priminė Korintiečiams raštu, ką buvo sakęs žodžiu, ir dar pažymi, kad tas apaštalo paliktasis Korintiečiams pamokymas nėra jo paties prasimanymas, o gautas iš Viešpaties, t. y. iš Jezaus Kristaus.

Iš V. Jezaus tad Apaštalas patyrė, kaip tapo įstatytas švenčiausias Sakramentas. Šv. Povylas nepasako, kada V. Jėzus tą atsitikimą papaskojo Apaštalui. Mes žinome, kad šv. Povylas nevaikščiojo su V. Jezum prieš Jo mirtį, bet žinome, kad trumpai po V. Jezaus atsikėlimo Saulius, arba Povylas, persekiojo krikščionis, paskui pats susitiko su gyvu V. Jezum ir po to trejus metus išbuvo toli nuo žmonių Arabijos tyruose, gaudamas daug apreiškimo nuo Dievo. Tai-gi veikiausia Arabijos tyruose V. Jezus apsakė šv. Povylui, kaip tapo įstatytas švenčiausias Sakramentas. Kiti apaštalai patys savo akimis buvo matę kaip V. Jėzus šv. Sakramentą įstatė. Šv. Mateušas dalyvavęs tame atsitikime, aprašė jį savo Evangelijoje (Mat. 26, 26-28) šv. Jonas šeštame Evangelijos perskyrime aprašė, kaip V. Jėzus žadėjo įstatyti švenčiausią Sakramentą. Paties įstatymo šv. Jonas neaprašinėjo, nes pirmieji trys Evangelistai buvo aprašę.

Šv. Povylas ypatingai aiškiai rašo apie baisią šventvagystės kaltę tų, kurie švenčiausią Sakramentą priima nevertai. Ir išties negali būti didesnės nedorybės. Žmogaus užnušimas yra baisnis už kitus nusikaltimus. V. Jezaus Kuno ir Kraujo paniekimas yra dar ir už žmogžudystę baisnis daigtas. Lietuvoje žmonės sakydavo, buk vieną keiksmo žodį pamėnėjus žemė sudreba septyniais stuomenimis. Visas pasaulis dar labiau turėtų sudrebėti del vienos šventvagystės.

## MISIŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. JONO 6, 56—59.

Anno metu Jezus tarė Žydų minioms: Mano kunas yra tikras valgis ir mano kraujas yra tikras gėrimas. Kas valgo mano kuno ir geria mano kraujo manyje gyvena ir aš jame. Kaip siuntė mane gyvasis Tėvas ir aš gyvenu del Tėvo ir kuris valgo mane ir jis gyvės del manęs. Ta yra duona nužengusioji iš dangaus. Ne kaip jūsų tėvai kad valgė maną ir išmirė. Kas šitos duonos valgs, gyvės amžinai.

## Evangelijos Paaškinimas.

Čia paduotieji Evangelijos žodžiai yra tik dalis iš ilgesnio aprašymo. Paduodame trumpą to aprašymo turinį. Trumpai prieš Velykas V. Jezus skelbė savo mokslą Galilėjos žmonėms, kurių daugybė sekė paskui ir klausė. Užėjęs ant kalno V. Jezus pamatė žmonių daugybę, susirupino jis išalkimu ir stebulingai padauginęs penkis duoneles pavaldino visus. Žmonės norėjo V. Jezų apšaukti karalium, bet jis nesidavė. Jo mokiniai laivu persikėlė per ežerą. Išganytojas buvo pasilikęs ant kranto, bet apaštalai Jį pamatė ateinant vandenim, Jiems kviečiant Jį į laivą jie pajuto, kad ir laivas jau prie antrojo kranto. Žmonės krantais apibėgo apie ežerą ir sutiko Išganytoją. Jis jiems ėmė kalbėti apie tikėjimą, paskui apie savo kuną, kad tas yra tikras valgis. Minia ir žmonės ėmė murmėti. Kaikurie sakė: "Kieta ta kalba, kas gali jos klausyti" (Jo. 6, 61.) Išganytojas visgi nesakė, kad jie negerai Jį suprātę; Jis tik atkartojo, kad Jo kunas yra tikras valgymas ir kraujas tikras gėrimas. Žydai ginčijosi "Kaip jis gali mums duoti savo kuną valgyti," nes jie nežinojo, kad Išganytojas duoną ir vyną permainys Savo Kuno ir Krauju. Dabar mes tą jau žinome.

Švenčiausias Sakramentas, kaip ir švenčiausioji Trejybė yra du didžiausiu Krikščionių tikėjimo daiktu. Abudu juodu pereina į žmogaus protą. Į švenčiausią Sakramentą žmonės sunku tikėti delto, kad akys rodo priešingai negu tikėjimas liudija. Bet turime neužmiršti, kad ir akys mus gana tankiai klaidina. Akims rodomi, buk saulė sukasi apie žemę, o mokslas parodė, kad žemė sukasi apie saulę. Yra ir kitų klaidų į kurias mūsų akys įveda.

Dievo žodis mūsų niekad nesuklaidina. Kuomet dar nieko nebuvo, Dievas tarė teburnie dangus ir žemė, ir atsirado dangus ir žemė iš tuščio nieko viena Dievo žodžio galybe. Kaip galėjo Dievas sutverti dangų ir žemę, taip galėjo duoną ir vyną permainyti į Savo Kuną ir Kraują. Mes to neišmanome, bet daug yra daiktų didesnių už mūsų supratimo galybę.

## Mokslininkas.

Terp daugelio mokslų yra du, kurių dviejų vardai žymiai skiriasi vienas nuo kito, bet ribos dažnai įeina vienos į kitas ir apima tuos pačius dalykus; tai yra antropologija ir etnologija.

Antropologija reiškia mokslą apie žmogų, nes antropos graikiškai reiškia žmogų. Etnologija reiškia mokslą apie tautas, nes ethnos graikiškai yra tauta. Kadangi tautos susideda iš žmonių, kadangi ir atskirų žmonių ypatybės dažnai mainosi sulig jų tautybės, delto ir pasidaro antropologijos ir etnologijos bendrumai.

Abudu tuodu mokslu daugiausiai rupinasi mažomis ir nemokintomis necivilizuotomis tautomis, norėdami iš jų atspėti koki buvo žmonės pačioje pradžioje.

Buvo įvairių žmonių pragarsėjusių tiedviem mokslais. Dabar garsiausias ir didžiausias jųdviejų specialistas yra Vilius Schmidt. Jis yra katalikų kunigas ir vienuolis, priklausęs prie Dievo Žodžio kongregacijos. Šiomis dienomis tas mokslininkas atvažiuoja į Ameriką ir apsigyvens savo kongregacijos vienuolyne Techny, Ill., netoli Chicagos.

Tėvas Schmidt iškilo augščiau už kitus savo šakos mokslininkus delto, kad turi labai nepaprastų gabumų išmokti kalboms. Jis ištyrė Australijos lūkinų žmonių kalbas, į kurias mokslininkai ilgą laiką nekreipė domos. Toms kalboms iširti jis panaudojo fonografą. Tai buvo naujas išradimas. Fonografas pasirodė ypatingai geras Australijos kalboms tyrinėti, nes jis užrašo tonus, o Australų kalbos susideda iš tonų kaip muzika, ne iš garsų, kaip kitos kalbos.

T. Schmidt'as išrado geresnius budus mokslininkai sutvarkyti einančius iš žmogaus burnos balsus. Tas išradimas lengvina sustatyti vieną tarptautinę abecėlę visoms kalboms. Tat yra antras tėvo Schmidt'o pasitarnavimas mokslui.

Zinias ir pastabas apie žmogaus prigimtį ir necivilizuotų tautų gyvenimą T. Schmidt renka į laikraštį "Anthropos", kurį nuo 1906 metų leidžia šešiomis kalbomis. Tokiu būdu prie tų žinių prieina visų tautų mokslininkai, nes jie moka uors vieną iš tų kalbų.

Ketvirtas t. Schmidt pasitarnavimas mokslui yra, kad jis ištyrė ir parodė iš kur yra kilusios mažų žmogų tautos pietų Afrikoje. Jas mokslininkai vadindavo pigimėjais. Jis išrodė, kad jos nėra sugedusios, nei nusmukusios, o tik nemokėjusios savo gyvenimo pagerinti.

Ištyręs gyvenimą tautų nieko neišradusių ir nieko nemainusių per ilgus tukstančius metų t. Schmidt tyrinėjo ir jų religiją. Tuos savo ieškinėjimus ir tyrinėjimus t. Schmidt sutraukė į veikalą. "Iš kur žmonės gavo mintį, kad Dievas yra?" Tas veikalas parodė, jog seniausia žmonių religija tikėjo, kad yra vienas nematomas visagalis Pasaulio Sutverėjas. Mokslininkams tas veikalas yra svarbus delto, kad parodė, jog klaidinga buvo nuomonė tų, kurie sakydavo, kad pirmieji žmonės garbindavo fetišus (savo pasiskirtus niekniekius), arba fotemus (gyvulius ir medžius).

Tėvui Schmidt'ui pasisekė pralenkti kitus mokslininkus mokslingumu dar ir delto, kad misijonariai, dirbantieji įvairiose žemėse tarp stambeldžių, prisiusdavo jam savo prityrimus.

## KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Londonas. Kardinolo Bourne sidabrinis vyskupiškasis jubilėjus. Gegužio 10 dieną iš visų šalių gauta Londone daugybė telegramų ir laišku sveikinantių Jo Eminenciją Kardinolą Bourne iš priežasties 25 metų sukaktuvių pašventimo jo į vyskupus. Buvo pasveikinimų ir nuo nekatalikų. Sveikino taip-gi ir nekatalikų laikraštija. Po didžiū persekiojimų katalikų Bažnyčios nuo Henriko VIII laikų pirmą kartą Anglijoje buvo pripažinta liuosybė katalikams 1850 metuose. Tada buvo paskirtas Westminsterio Arkivyskupu Kardinolas Wiseman. Jo pirmutinis kaip ganytojas laiškas buvo sutiktas su didžiausiu pašiepimu iš pusės nekatalikiškos spaudos. Dabar 1921 metais lygiai 70 metų sukako nuo to laiko ir didelė atmaina įvyko Anglijoje visuomenės pažiuose. Tie patys laikraščiai kurie pludo ant Kardinolo Wisemano, šiandien matomai sveikina jo ketvirtą įpėdinį. Dvidešimts penkerių metų laikotarpyje daug permainų įvyko net Anglijos karalių papročiuose. Edvardas VII jau meldėsi Westminsterio Katedroje laike pamaldų už dušią Portugalijos karaliaus. Dabartinis karalius Jurgis V atmetė tą dalį Konstitucijos, kurioje laike koronacijos liepiama karaliui piktžodžiau prieš nekuriuos Katalikų dogmatus. 1908 metais Eucharistijos Kongresas buvo iškilmingai apvaikščiojamas Anglijoje. Dar prie Hyde Park Londone yra marmuro laukas, kuris primena mums palaimintą Oliverą Plunket Armaghi'o Arkivyskupą, kuris Liepos 1 d. 1681 m., buvo nužudytas už tai, kad buvo katalikas.

Protestonų dvasiškija kariauja prieš "divorsus". Episkopalų kunigas Charles Carver iš New Haven, Conn., pamoksluose ir prakalbose tankiai išrodinėja blėdingumą paeinantį iš persiskyrimų moterystėje. Baptistų ministeris E. D. Cameron iš Henryetta, Okla organizuoja susivienijimą prieš "divorsus."

Jugoslavijoje katalikai persekiojami. Prie Jugoslavijos priklausau Serbija, Kroatija ir Slovenija. Jugoslavijoje katalikų tikėjimas sykiu su stačiatikių tikėjimu yra valdžios pripažinti. Bet persekiojimų katalikų tikėjimo atsiranda nemaža. Reikia pažymėti, kad tie persekiojimai kyla ne iš stačiatikių Serbijos, tik iš ištvirkusių atmetusių nuo katalikų Bažnyčios Kroatijoje gyvenančių. Prie atnaujinimo katalikų dvasios daug prisideda Kroatų vyskupas Mahnitch.

Stipresni ryšiai tarp Bavarijos ir Apaštališko Sosto. Prietelystė tarp Bavarijos ir Apaštališko Sosto sustiprėjo nuo laiko, kada Mgr. Paelli buvo paskirtas Pasiuntiniu į Bavariją.

Katalikų-aktorių susipratimas. Katalikų aktorių susivienijimas Amerikoje nutarė Dievo Kuno šventėje Gegužio 26 d., klausyti šv. Misių šv. Patriko Katedroje New Yorke "incorporate". Tasai susivienijimas turi apie 2,200 narių.



**Kongresas Katalikų jaunomėnės Paryžiuje.** Gegužio 15 d. buvo pradėtas katalikų jaunomėnės Kongresas Paryžiuje. Tikslas to Kongreso buvo sukelti sąžiniškumą visuomenėje. Kalbėjo darbininkai, ukininkai, valdininkai, studentai, žurnalistai ir t. t. Iš visų kalbų buvo aišku, kad sąžinės slopinimo priežastis yra materializmas, kuris perėmė žmoniją. Po prakalbų visi nuėjo į Notre Dame Katedrą, sykiu atgiedojo "Cre do" ir gavo palaiminimą su Švenčiausiu Sakramentu.

Čia patirta, kad South-Dakotoje Katalikai organizuojasi nepaisydami kliūčių. Vyskupijoje Lead daugelis katalikų gyvena laukuose. Organizuojant Katalikus Vyrus negalima daryti surinkimų teip, kad visiems būtų arti atvykti į juos. Susirinkimai tapo pasiskirti miestuose Lead, Hot Springs ir Philip. Į susirinkimus atvažiavo delegatų iš už 120 mailių. Vienas delegatas keliaudamas į susirinkimą turėjo uždaryti savo sankrovą trims dienoms, nes nebuvo ką palikti savo vietoje. Į susirinkimus miesteliuose Presho ir Gregory ukininkai delegatai vežimukais važiavo apie 50 mailių.

**Kun. kalba dviem kalbom** sykiu. Pittsburgo šv. Patriko Bažnyčioje kun. M. Purtell S. J. Gegužio 23 d., pradėjo misijas nebyliams. Pamokslus sakė ženklais, ir ženklus aiškino anglų kalba.

**ŠVENTOS RITOS ROŽĖ.**

Josios gyvenime aprašo. Šitokią stebuklą: Vieną dieną, sausio mėnesyje, ji buvo labai serganti. Atėjo aplankyti ją jos giminė. Tą dieną ji labai sirgo. Trumpai pašnekinę jos giminės klausė:

Ar nereikalauja ji ko? Taip, — atsakė šventoji — Atneškite man rožę iš darželio, kuri dabar žydi prie mano lango.

Šventosios prašymas didžiai nustebino gimines ir jie manė, kad didelį skausmą ir ligos suvarginta klejoja. Kas įstabiausia, kad buvo pats viduržemias.

Giminės ir seserys norėjo ją perkalbėti, jog negalima rasti rožės ten, kur ji mano; ypač žiemos laike.

Šventoji užtikrino sakydama: "Niekio nėra ko Dievas negalėtų".

Šventosios griežtas pasakymas privertė pažvelgti darželin.

Kaip nustebti visi, kada išvydo žaliuojant krumelį su pražydėjusia rože!

Tuojaus nuskyne rožę ir atnešė šventajai. Šventoji ją paėmė su didele linksmybe ir meile. Kada ji bučiavo rožę, o širdyje dėkojo Dievui apmąstydamą Jėzaus erskėčių vainiką. Šventoji padavusi rožę viršininkei, o ji kitoms seserims.

Visos perimtos nusistebėjimu garbino Dievą ir dėkojo už įteiktą malonę jųjū seserėi.

Tam stebuklui paminėti rožės yra šventinamos kasmet visose Augustijonų bažnyčiose, šv. Ritos, gegužio 22 dieną ir dalinamos tikintiems.

Užuot gyvos rožės, tau šventoji, mano Globėja, piniu savo širdios jausmų ir pasiaukojimo Viešpačiui rašto rožę. Jos vardo garbintoja.

**Jaunas Kankinys.**

Parašė kun. Alexander.

Pasaulis yra pilnas neprašytų didžiū darbų. Pasitaiko stebėtina dvasios stiprybė žmoguje, nors jo išvaizda rodo visiškai menka. Čia aprašysiu vieną tokį tikrai įvykusį atsitikimą.

Mūsų parapijos mokykloje mažieji vaikučiai buvo rengiami pirmai Komunijai. Vieną vakarą, aš skirčiau vaikučius į eiles sulig jų išmanymo. Netikėtai pas duris pasigirdo riksmas

Visi sužiuro ton pusėn. Per duris į vidų įstumas vaikas parpuolė, bet greit atsistojo, ir bandė išsprukti laukan, bet kitu du vaiku iš užpakalio užstojo kelią. Jis tat stovėjo, it pagautas žvėrelis, jo išsigandusos akys dairėsi šen ir ten per langus, lyg ieškodamos per kur galima būtų išbėgti.

— Kas čia darosi? tariau rusėiai.

— Tėveli, šis vaikas landžioja aplinkui visą valandą! Jis nori eiti vidun, ale bijosi!

— Ko tu bijai, sunau? paklausiau.

— Išsigandęs vaikas nieko neatsakė.

Jis buvo sudrįskęs, mažas ir išbalęs.

— Kaip tavo vardas? Nesibijok! Sakykis buk vyras, padrįsinau aš.

— Vincas, storu balsu atsakė vaikas tampydamas savo kepurę.

— Vincas, keno?, paklausiau aš.

— Tėveli, jis neturi kito vardo. Jis neturi tėvų, nei brolių, nei nieko, tarė vaikai. Jie matyt, pažinojo jį.

Tai paklydęs, maniau, visų aplėistas, niekeno nesirūpinamas vaikas, todėl neišauktėtas. Bet ir už jo dušią Kristus numirė.

— Vincuk, ar tu esi katalikas?

— Taip, tėveli.

— Ar tu nori prisirengti pirmai Komunijai?

Jis pakėlė akis angštyn ir linksmai šypojo.

— Taip, tėveli.

— Na, tai eik šią ir sėkis, o aš pamokysiu tave kiek tau reikia.

Vincukas apsidairė aplinkui, ir matydamas mane linksmai, rimtai, atsėdėjo paskirtoje vietoje. Aš jo nepaisiau. Jis žiūrėjo ir klausė ramiai visą vakarą.

Tą vakarą aš daugiau nieko nesakiau Vincui. Mintijau, dar užteks laiko, jei berniokas vėl ateis. Kitiems vaikams išėjus, nuo vieno užtrukusio patyriau, kad Vincukas laikraščius nešioja, gyvena vasarą po laiptais, žiemą ant pelenų. Jis visuomet sakydavo esąs katalikas, bet iki šiol niekuomet nebuvo priėjęs nei artyn prie katalikiškos mokyklos, nors jau buvo dvylikos metų. Jis buvo girdėjęs iš kitų vaikų apie vakarines pamokas, tat ir atėjo su pūku, bet neturėjo drąsos įeiti vidun, kol kiti stumė įstumė kambarin, nors šiaip jie nekrėsdavo juokų kur budavo knygais.

Kitą vakarą Vincukas vėl atėjo, tik jau nusiprausęs veidą, apsirėdęs švaresniais drabužiais, gerokai nudevėtais. Jis apėjo padoriai. Jam nemokant skaityti, pamokos ejo vargingai. Tečiaus jis kaskart uoliau mokinosi, išgudo kaip reikias mokytis, ir neužlgo tapo geriausiu mokiniu. Jo didelis rudos akys buvo visados atkreiptos į mane. Jis pagelbėdavo pagražinti kambarį po pamokai, ir visuomet laukdavo pakol aš tardavau, "Labai-nakt; Dievė palaimink, tave, Vincukai!"

Jam išmokus maldų, aš dovanojau ražančių. Juo arčiau ejo Pirmos Komunijos diena, juo jis darėsi paklusnesnis ir geresnis. Aš tankiai kalbėdavau vaikams apie Dievo šventuosius, gailėstingumą ir maldą. Vieną kartą bepasakojant apie pirmuosius kankinius Vincuko akys tiesiog atkreiptos į mane net blizgėjo žibėdamos. Tą vakarą jis tarė man.

— Tėveli, aš norėčiau tapti kankiniu!

— Na, suneli, tai galima, nors be ugnies ir kardo.

— Tai kaip tėveli?

— Mylėk kitus labiau už save—paaukok savo gyvybę gelbėdamas kitiems. Daug yra kankinių šitame pasaulyje, Vincuk.

Jis nieko neatsakė ir aš pamiršau visa tai.

Pirmos Komunijos laikas priėjo. Vincukui gerai pasisekė kvotimai. Jis atliko išpažintį. Aš rūpinasi juo kiek galėdamas, ir paprašiau gailėstingų moterų, kurios pagaminu jam tinkamus drabužius ir surado jam darbą. Jis buvo doras jaunikaitys, pasiuntinys. Nors aš buvau išrinkęs jam tinkamą vietą kur apsigyventi, bet jis apleido ją ir apsigyveno pas seną moteriškę, kuri davė jam kampatį savo namelyje ir maitino, juo toliau juo labiau ji mylėdama. Jis atsilygino jai už tai atiduodamas visą uždarbį. Po pirmai Komunijai ir Pastiprinimo Sakramentui jis vis atėidavo pamatyti mane. Aš pastebėjau, kad jis sunkiai kosėjo. Priminiau tai jam bet jis vientik nusišypojo, sakė tai niekas, nesą ko paisyti. Tečiaus jo senutė Granienė atėjo pasikalbėti su manim apie jį, nes ir ji labai rūpinosi jo sveikata.

— Tėveli, tarė ji, pasakykit jam, kad nesimelstų taip ilgai šaltyje. A esu prašius jį, kad jis eity gult, bet jis klupoja ilgą laiką, kalbėdamas ražančių, o tas kambarys labai šaltas, nes mes nekuriname naktį.

Vincuko padorumas ir maldingumas dideliai man patiko. Jis yra išrinktas, maniau sau, ir jis tankiai išrodė man lyg šventas, kuomet nejudindamas savo rudų akių tiesiog žiūrė-

davo į mane, ypač man kalbant apie kankinius ir Dievo šventuosius.

Vieną labai šaltą vakarą, Vasario mėnesyje, Vincukas atėjo pasikalbėti su manim. Aš pastebėjau, kad jo kosulys buvo dar blogesnis. Patariau jam buti labai atsargiam, branginti sveikatą. Jam atsiveikinas ir iščinant smarkus šaltas vėjas užtelėjo per duris ir mane kone parmušė.

— Vincuk, tariau, važiuok namon karu. Ar turi pinigų?

— Ne, mat, tarė Vincukas, ikišes kišenium ranką, turbut palikau pinigų mano kitame švarke. Bet aš parbėgsiu, tėveli.

— Ne, tu sušalsi tokioje naktyje kaip ši. Štai te, važiuok. Ir padaviau jam naują sidabrinį pinigą 25 centų vertės.

— Ačiū, tėveli! Aš pasiskolinu jį ir atiduosi, tarė jis linksmas.

— Keliauk tatai, tariau. Labai-nakt!

— Bet da palaiminimą?

— Lai Dievas tau palaiminą! Ir greit uždariau duris.

Pamiršau Vincuką ir nuėjau prie savo darbo. Juo tolyn juo oras ejo šaltyn. Niekas nebando išėiti is triobos be butno reikalo. Kitą dieną po pietų suskambėjo telefonas ir koks tai nežinomas balsas prašė ateiti aplankyti neturtinę asmenį, kuris šaukės, manęs, nes mirtinai sirgo. Aš pasiėmiau adresą ir išėjau. Tai Granienės grintelė. Sutikau ir šeimininkę ties durim. Ji priekaištė štuostėsi ašaras bėgančias per veidą.

— Ai, tėveli, tarė verkdamą, jis nuolatos šaukia jus!

— Kas taip? paklausiau.

— Mano brangusis Vincukas! Jis pasiskolino ką nors nuo jųs, ir tat jam nėduoda ramybės!

Aš prašiau vesti mane kuo-greičiausiai pas jį.

Ji nuvedė mane kambarėlin, kur gulėjo ant lovelės Vincukas ir klajojo, sakydamas noris sugražinti 25 centus.

— Ar vadinate gydytoją? paklausiau.

— Ne tėveli. Mat jis šaukėsi Tamistos, jis tik ką šian-die apsirgo.

— Aš susyk nuėjau telefonuoti ir pašauktų pažįstamą gydytoją. Tas neužlgo pribuvo. Jis pažiūrėjo į Vincuką, pakratė galvą, ir pradėjo tyrinėti. Aš išėjau kitan kambarin, ir išsiklausinėjau Granienės kas vaikui atsitiko.

Tą vakarą Vincukas išėjo iš mano namų vėliau negu kitados, tad Granienė labai nusiminė, nes ištkio tokis smarkus šaltis. Vėlai naktį du žmogų parnešė Vincuką namon. Juodu rado jį gulintį sniege, kraujais iš burnos visą aptekusį, jau netoli namų. Jis buvo kone visai sušalęs, bet da galėjo šiaip taip pamaži istarti savo adresą. Jį nunešė tiesiog į lovą. Iš ryto jis nei kiek neišrodė geresnis, ir staiga pradėjo klajoti apie kolonę namon ir apie pasiskolinimą pinigų iš manęs. Kaip tai gal but, maniau sau; kodėl jis nevažiavo karu? Jį pagavo smarkus šaltis tą naktį, bet kodėl jis ejo pėsčias? Ką jis darė su tais pinigais?

— Granienė, ar jis turėjo kiek pinigų, kuomet pagrižo? paklausiau.

— Nė skatiko, tėveli. Kada aš jo paklausiau, delko nevažiavo, jis sakė jo pinigai likę kitame švarke, o apsirgęs, jis prašė manęs atiduoti Tamistai 25 centus. Ištkiro, delko jis nevažiavo. karu, jug turėjo pinigų?

— Tikrai, atsiminiau, aš liepiau jam važiuoti. Aš nerimavau. Kur-gi dingo tas penkdešintis? Bet mintis atėjo man galvon: gal jis pametė sniege.

— Tuodu žmogu sakė man, tarė Granienė, kad juodu rado jį apalpusį, kraujais iš burnos aptekusį, nepertoli nuo ten buvo kone matyti mūsų grintelė. Tai buvo tas smarkus šaltas vėjas pučiantis prieš jį einant per tiltą.

Tą pasakius Granienė vėl ėmė verkti.

Tuomtarpu daktaras pasivadino mane ir tarė patydomis: — Jis turi plaučių uždegimą nuo didelio pavargimo bei sušalimo. Turbut daug jo kraujo ištekėjo. Aš netikiu, kad jis išliks, tėve, ale jis da galės už valandos kalbėti. Aš atsiysiu vaistų ir slaugotoją jį dabort.

Aš labai nusiminiau, negalėjau jokiu budu nurimti.

— Kaip ilgai jis gyvės, gydytojai?

— Sunku pasakyti, tėve; gal nė dvidešimts keturių valandų.

— Parupink Tamista jam visko ko tik reikia, tariau. Gydytojas išėjo. Aš atsėdėu šale lovelės.

Vincukas klajodamas kalbėjo: "Tas nabagėlis, žmogelis, ar jis tai pamatė?" Po to jis pridėjo: "Mylint kitus labiau už save. Paaukojant savo gyvybę, idant pagelbėjus kitiems. Taip sakė kunigėlis. Tai kelias tapti kankiniu. Kas-žin ar buvo kankinių, kurie sušalo lig mirties?" Tat jis pradėjo da balsiau. Aš tik pasiskolinu! Sugražink jį tėveliui!

— Gerai, suneli, tarė Granienė, inėidama. Aš atiduosiu jam. Jis čia pat yra. Gulėk ramiai, paukšteli! O, mylimasis vaikel!

— Vincuk, tariau, ar tu pažįsti mane?

Jo didelės rudos akys atsidarė, bet ten nebuvo jokio ženklo supratinimo.

Tuosyk slaugotoja inėjo, ir aš prašiau jos pradėti kuo-greičiausiai jos uždavinį, teikiant vaikiniui pagelbį kaip daktaro sakytą. Aš išėjau kitan kambarin ir atsėdėu kalbėti savo brevirčių. Negalėjau palikti Vincuką, nes gerai žinojau, kad manęs prireiks. Valanda prasliko. Granienė buvo su slaugotoja, o aš sėdėjau prie lango mąstydamas ir bandydamas kalbėti maldas. Per langą buvo matyti skaisči saulutė nusi-leidžiant; stogai apdengti baltu sniegu; dumblēta upe plau-

kė po tiltu nešdama ledo lytys; iš dirbtuvių kilo liepsna ir juodi dumai. Raudona saulelaida permainė visa tai į gražų reginį. Viskas raudonavo it krauju apšlakstyta. Tai kankin'o ženklas, maniau sau. Man atėjo galvon, ar tas vaikas ne kankinys? Bet kaip? Turiu sužinot, nes tikiu tai bus jis.

Slaugotoja patydomis pavadino: "tėveli!"

Aš inėjau pas ligonį.

Vincukas prakalbėjo, nors silpnai bet linksmai.

— Aš toks linksmas, tėveli, jis ką tik ištarė. Aš maniau, kad labai sergu, bet man taip linksma, kad jus atėjote.

Aš paliepiu jam išeiti, ir išklausiau Vincuko išpažinties.

Jis norėjo priimti šv. Komuniją. Aš išėjau parneštų šv. Sakramentą ir šventus aliejus. Veikia sugrįžau. Jis priėmė šv. Viatiką ir aš patepiu ligonį šventais aliejais. Po tam jis atsigulė ir ramiai išėjosi užmerktom akim. Kambarėlio durys buvo atdaros ir skaisči raudona saulutė švietė ant patalo ir pagalvių. Ten buvo tylu, tiktai buvo girdėti gilus kvėpavimas. Slaugotojos vaikščiojant nebuvo nei girdėti. Jos pažvelgimas į mane išrodė it ji būtų jautusi, kad jos patarnavinai maž-ką gelbės ligoniui, tečiaus ji vaikščiodama apie lovelę ligoniui linksmai nusišypsodavo. (Pabaiga bus).

**KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.**

**Klausimas.** Ar tiesa, kad Lietuvoje Paparčiuose buvęs didelis klioštorius. Ten buvę labai daug kunigų, bet viską nedoras caras sunaikino. O Budelių kaime yra baisus kalnas, kurio vidury yra skarbas. Žmonės kalbėjo ir mano diedukas gerai atmena, kaip Paparčių kunigai atvažiuodavę ant to kalno Mišių laikyti. Tame kalne yra pinigų. Kaip laikydavę Mišias, tai pinigai iškildavę, bet žmonės negalėdavę jų paimti, nes negalėdavę Mišių užbaigti: mat užmiršdavę kas reikia Mišioms.

**Alex L. Stakelinas.**

**Atsakymas.** Didelių vienuolynų arba klioštorių Lietuvoje yra buvę daugelį vietų, galėjo buti ir Paparčiuose, nors neteko to girdėti. Carai panaikino visus vienuolynus; tai tikėtina, kad teip padarė ir su Paparčių vienuolynu.

Vienuolynų kunigai važinėja į įvairias vietas laikyti Mišių, bet paprastai nevalia Mišių laikyti ant lauko ar kalno. Jei reikalas yra, tai gaunama tam tikras leidimas iš Švento Tėvo per vietinį vyskupą.

Mišios yra visai ne tam, kad paslėpti pinigai iškiltų iš žemės. Dar nėra buvę, kiek žinau, nei vieno tikrai ištrito atsitikimo, kad Mišių laikymas iškeltų pinigus iš žemės Tamistos diedukas galėjo matyti kunigas laikant Mišias ant kalno, bet abejojau ar jis matė pinigus iškylant iš žemės Mišių laiku.

Kunigai Mišias laiko iš knygų. Jeigu tat pasitaikytų ką nors užmiršti, tai užtenka pažiūrėti į knygas ir perskaityti. Todėl sunku tikėti pasakai apie negalėjimą Mišias užbaigti del užmiršimo.

Pasaka galėjo kilti iš menkesnio atsitikimo. Del kokios nors priežasties kunigai galėjo turėti leidimą laikyti Mišias ant kalno. Del paprasčiausio dvasios išsiblašymo galėjo pasitaikyti kunigui Mišių pradžioje, kaip tik įsipylys vyno į kieliką, išgerti tą vyną, dar nepašventinus jo V. Jėzaus krauju. Sulig Bažnyčios įstatų tokiame atsitikime kunigas turi atsitraukti nuo altoriaus nelaikęs Mišių. Žmonės pamatę tą retą atsitikimą nesuprasdami jo pramanė visą pasaką apie užkastus pinigus ir apie negalėjimą jų iškelti ne Mišiomis del kunigo užmiršimo.

**ĮVAIRŲS KLAUSIMAI.**

*Užduoda S. E. Kampinis.*

**1. Kl.** Ar yra nuodėmė nemielasirdingumas?

**Atsakymas.** Nepasigailėjimas artymo jo varge gali buti labai įvairių rūšių. Minėsiu tik tris, kurioms kitos yra maž daug lygios.

Pirma, visai nėra nuodėmės nepasigailėt artymo, kuomet nežinia ar jo vargas tikras, ar tik apsimestas. Taip nėra nuodėmės nepasigailėti miesto elgetos, sakančio jog jį antrą dieną nevalgys, nes nežinia ar jis tiesą sako. Dažniausiai teip sako, girtuokliai ir melagiai.

Antra, atleistina yra nuodėmė nepasigailėti žmogaus, kuris pats savo kalte vargą pasidarė, jei tas vargas nėra pavojingas jo gyvybei, arba jei jo negalima prašalinti b stambaus nuostolio sau.

Trečia, mirtina yra nuodėmė nepagelbėti žmogui esančiam mirties ar ligos pavojuje, kuomet mes galime jį iš pavojaus išgelbėti be žymiaus nuostolio. Taip mirtina yra nuodėmė ukininkui nepriimti į nakvynę sušalusio keleivio žiemos laiku toli nuo viešos užėigos.

**2 Kl.** Ar nekantrybė yra nuodėmė?

**Atsak.** Nekantrybė yra yda, t. y. blogas įprotis. Iš to įproties žmonės daro įvairių veiksmų. Kiekvieną veiksmą skyriui galima klausti, ar jis nuodėmė ar ne. Kartais nekantrybės veiksmas buvo tik juokingas Pavyzdys. Motina tepa sviest ant duonos; vaikai laukia. Vienas vaikas žiuri, seilę ryja. Niekas nedaro, tas kantrus, kitas lipa ant kėdės ir stalo sako "Mama duok man pirmiau". Tas nekantrus, bet jo apėjimu yra tik nemandagus, o nėra nuodėmė. Jei-ju kunigas imbarti ir skaudžiais žodžiais niekinti žmogų, kuomet tas žmogus paprasė išklausti išpažinties, tai to kunigo nekantrybė yra mirtina nuodėmė. Jei-gu sunkiai nusidirbęs valdininkas sukėkė, ne ant žmogaus, tik ant savo tarnybos, kuomet kas nu neprotinai jį nuvargusį dar vargina, tai yra atleistina nuodėmė.

**Kun. P. Bučys.**

Bus pabaiga).